

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119459211
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119459211.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcov: 1/ Q.. A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XX, XXX XX O. O., 2/ H.. Y. B., nar. XX. XX. XXXX., bytom S. XX, XXX XX O. O. a 3/ H.. F. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XX, XXX XX O. O., všetci žalobcovia právne zastúpení X.. P. I., U., U. O. O., so sídlom S. XX/C, XXX XX O. O., H.: XX XXX XXX proti žalovanému W. W., so sídlom XX.Q. XXX/XX, XXX XX G., H.: XX XXXXXX, právne zastúpenému X.. Q. B., U., U. G., so sídlom K.. W. XX, XXX XX G., H.: XX XXX XXX, o zaplatenie 7.056,20 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/8/2020-124 zo dňa 15. 06. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcom 1/ až 3/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ sumu 7.056,20 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 11. 12. 2019 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd aplikujúc ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 456 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že žaloba žalobcov 1/ až 3/ je v celom rozsahu dôvodná a opodstatnená.

3. Okresný súd zistil nasledovný skutkový stav:

4. Žalobcovia 1/ až 3/ sú podielovými spoluvlastníkmi stavby rodinného domu nachádzajúceho sa na adrese K. W. č. XX/XX zapísaného v katastri nehnuteľností Okresného úradu G., katastrálneho odboru pre obec a katastrálne územie G. na LV č. XXXX ako stavba súp. č. XX, postavená na pozemku D. parcely č. XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m² (ďalej v texte „nehnuteľnosť“ alebo „nebytové priestory“). Výška spoluvlastníckeho podielu u žalobcu v 1. až 3. rade je 1 k celku a žalobcu v 2. rade 1 k celku. Žalobcovia dňa 01. 07. 2014 uzatvorili zmluvu o správe, údržbe a prevádzke tejto nehnuteľnosti so spoločnosťou Q. U., so sídlom K. W. G. (ďalej v texte „Q.“ alebo „správca“) ako so správcom, pričom na základe uvedenej zmluvy bol tento oprávnený uzatvárať v zmysle pokynov žalobcov spoluvlastníkov nehnuteľnosti aj nájomné zmluvy, evidovať nájomné a súvisiace plnenia, vymáhať nároky a pod.. Q. ako správca na základe pokynu žalobcov uzavrel zmluvu o nájme nebytových priestorov so žalovaným - obchodnou spoločnosťou W., W. (pôvodne pod obchodným menom E.,

W.), na základe ktorej bol žalovaný oprávnený užívať nebytové priestory o celkovej výmere XXX m², nachádzajúcich sa na prízemí nehnuteľnosti, a to za účelom jeho podnikateľskej činnosti - predaj tepelne rýchlo upravovaných mäsových výrobkov, bezmäsitých jedál, predaj nealko nápojov, destilátov, ak sa na jej prípravu použijú priemyselné koncentráty a pohostinskú činnosť. Doba trvania nájmu bola v zmysle obsahu nájomnej zmluvy dohodnutá na dobu určitú od 01. 08. 2014 do 30. 09. 2015, neskôr po zmene dodatkom č. II. zo dňa 29. 09. 2015 bola predĺžená od 01. 10. 2015 do 31. 03. 2016, dodatkom č. III. zo dňa 01. 04. 2016 predĺžená od 01. 04. 2016 do 31. 03. 2017, dodatkom č. IV. zo dňa 10. 03. 2017 predĺžená od 01. 04. 2017 do 31. 03. 2018 a posledným dodatkom č. V. zo dňa 19. 03. 2018 predĺžená od 01. 04. 2018 do 31. 03. 2019. Tieto skutočnosti žalobcovia preukázali právne relevantným spôsobom, a to pripojenými listinami. Listom zo dňa 19. 03. 2019 správca písomne upozornil žalovaného, že sa blíži koniec doby trvania nájmu a vyzval ho na vypratanie a odovzdanie priestoru, pričom žalovaný tento priestor ku dňu 01. 04. 2019 neodovzdal a naďalej v priestore vykonával podnikateľskú činnosť, v dôsledku čoho sa žalobcovia bránili tým, že v zákonnej lehote podali žalobu na vypratanie nehnuteľnosti, ktorý žalovaný užíval. I keď bolo vedené na Okresnom súde Zvolen konanie pod sp. zn. 10C/13/2019 na vypratanie tejto nehnuteľnosti, žalobcovia boli nútení vziať žalobu späť vzhľadom k tomu, že žalovaný po začatí konania priestor odovzdal. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/61/2019, v ktorom sa konštatuje, že žalovaný mal právny dôvod užívať nehnuteľnosť, avšak len do 31. 03. 2019 v zmysle dodatku č. V. ku zmluve o nájme nebytových priestorov, kedy dohodnutá doba nájmu žalovanému skončila. Nebolo sporné ani to, že žalovaný odovzdal dotknutý priestor žalobcom dňa 23. 09. 2019, o čom bol spísaný aj písomný protokol. Keďže žalovaný užíval nebytový priestor bez právneho dôvodu, vyzvali žalobcovia žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu užívania priestoru vlastnícky im patriaceho bez právneho dôvodu za obdobie od 01. 04. 2019 do 23. 09. 2019.

5. Žalovaný vyššie uvedený nárok žalobcov odmieta s tým, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov dňa 01. 12. 2011, na základe ktorej jeho nájomný vzťah trval a preto nemožno mať za to, že užíval nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. Toto tvrdenie žalovaného zostalo podľa okresného súdu len v rovine tvrdenia, nakoľko ani pri podanom odpore a ani neskôr súdu nepredložil listinný dôkaz - zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, od ktorej odvodil svoju obranu v konaní. Naopak, žalobcovia 1/ až 3/ nárok preukázali listinami predloženými súdu, ktoré preukazujú, že žalovaný mal právny dôvod užívať nehnuteľnosť iba do 31. 03. 2019.

6. Okresný súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia doplnil, že v spore nebolo rozporované, že žalovaný odovzdal nehnuteľnosť žalobcom až dňa 23. 09. 2019, o čom bol spísaný písomný záznam. Pri výpočte výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal okresný súd z obdobia, počas ktorého žalovaný bez právneho dôvodu užíval nehnuteľnosť vlastnícky patriacu žalobcom, od 01. 04. 2019 do 23. 09. 2019 (ďalej v texte „rozhodné obdobie“). Keďže uvedenú nehnuteľnosť užíval žalovaný bez právneho dôvodu 5 mesiacov a 23 dní, kde pri výške pôvodne dohodnutého nájmu 1.250,- € za jeden mesiac x 5 mesiacov, išlo o sumu 6.250,- € a za ďalších 23 dní v septembri výška nájomného predstavovala sumu 958,33 € (1.250,- € : 30 dní x 23 dní), potom výška bezdôvodného obohatenia predstavovala žalobcami uplatňovanú sumu 7.208,33 €.

7. Okresný súd priznal žalobcom nárok aj na ušlý zisk za rozhodné obdobie, ak mal za preukázané, že správca uzavrel dňa 29. 03. 2019 vo vzťahu k nebytovým priestorom nájomnú zmluvu s novým nájomcom, pričom výška nájomného bola s účinnosťou od 15. apríla 2019 dojednaná na sumu 1.500,- € mesačne; avšak pre správanie sa žalovaného nebolo možné tento priestor odovzdať novému nájomcovi a nárokovať si tak od neho dohodnuté nájomné. S poukazom na uvedené si žalobcovia uplatnili voči žalovanému svoj nárok vo výške 1.316,67 €, ušlý zisk vyčíslený ako rozdiel medzi sumou bezdôvodného obohatenia tvrdeného a žiadaného k vydaniu žalovaným a sumou nájomného dohodnutého s novým nájomcom 1.500,- € - 1.250,- € = 250,- € mesačne. Za obdobie 4,5 mesiaca predstavuje ušlý zisk sumu 1.316,67 €.

8. K tejto sume si podľa okresného súdu žalobcovia dôvodne uplatnili aj úhradu faktúry W. za obnovenie dodávky elektrickej energie vo výške 31,20 € ako majetkovú ujmu, ktorá vznikla v rozhodnom období dôsledkom konania žalovaného. Žalovaný po ukončení nájmu odoberal elektrickú energiu s odberným miestom v nebytových priestoroch, no neplnil si svoje platobné povinnosti voči dodávateľovi, preto v auguste roku 2019 došlo k odpojeniu odberného miesta od dodávky elektrickej energie. K obnoveniu dodávky došlo až po zaplatení vyššie uvedenej sumy žalobcami.

9. Na záver okresný súd konštatoval, že z vyššie uplatnenej sumy 8. 556,20 € (7. 208, 33 € + 1.316,67 € + 31,20 €) žalobcovia odpočítali úhradu žalovaného vo výške 1.500,- €, nakoľko dňa 24. 04. 2019 na bankový účet správcu bola od žalovaného prijatá platba v tejto výške. Okresný súd priznal žalobcom i úrok z omeškania z uvedenej sumy aplikujúc ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

10. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný od počiatku tvrdil, že užíval predmetný nebytový priestor na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, a to na dobu určitú od 01. 12. 2011 do 30. 09. 2016. Táto zmluva nebola žiadnym spôsobom zo strany či už žalobcov 1/ až 3/ ako vlastníkov nehnuteľností alebo spoločností Q. ukončená a ani zmluva o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 08. 2014 neobsahuje ustanovenia, ktoré by túto zmluvu vrátane jej dodatkov rušilo. Podľa jeho názoru tak možno konštatovať, že v prípade neplatnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 08. 2014 žalovaný naďalej užíval nebytový priestor na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, a keďže platnosť tejto zmluvy o nájme nebytových priestorov nebola skončená ani dohodou ani výpoveďou, po uplynutí doby nájmu nastupuje podľa neho právna úprava daná ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok. Naďalej preto zotrváva na tom, že užíval nebytové priestory na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, pričom ani Q., ani žalobcovia 1/ až 3/ ako vlastníci nehnuteľností nepodali po skončení nájmu, t. j. po 30. septembri 2016 návrh na vypratanie nehnuteľností na súd v lehote 30 dní od skončenia nájmu, teda ani do 30. 10. 2017, ani do 30. 10. 2018.

12. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že nebytový priestor riadne užíval len do 16. 04. 2019 (nie do 23.09.2019), a to z dôvodu, že dňa 17. 04. 2019 došlo k odstaveniu dodávky vody do nebytového priestoru, pričom telefonickým dopytom na W. B. vo G. zistil, že na základe pokynu žalobcu 3/ došlo k zastaveniu dodávky vody do celej nehnuteľnosti na odberné mieste ev. č. XXXXXX. Práve v dôsledku protiprávneho konania žalobcov tak došlo k bezprostrednému ohrozeniu jeho podnikateľskej existencie a zachovania jestvujúcich pracovných miest, keď bez dodávky vody prevádzka rýchleho občerstvenia nemohla fungovať a následne každý deň bez dodávky vody mu vznikali strany na tržbách v 3 až 4 - ciferných sumách. Práve žalobcovia tak zasiahli do jeho nájomného práva, keď nečakali na rozhodnutie súdu, ale protiprávnym nátlakom odstavením dodávky vody sa snažili dosiahnuť vypratanie nebytového priestoru pred meritórnym rozhodnutím súdu. Takéto konanie žalobcov považuje za konanie v rozpore so zákonom, najmä § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

13. Žalovaný v odvolaní spochybňuje i zmluvu o nájme nebytových priestorov s novým nájomcom zo dňa 29. 03. 2019, ktorou žalobcovia preukazujú ušlý zisk na nájomnom v rozhodnom období, keďže ide podľa neho o účelovú zmluvu medzi dvomi personálne a majetkovo prepojenými spoločnosťami, pretože X.. H.. F. B. je spoločníkom a konateľom v oboch obchodných spoločnostiach, Q.. A. B. je rovnako spoločníkom oboch obchodných spoločností a konateľkou spoločnosti Q. Q., W. ktorá sa nikdy predajom výživových doplnkov a voľnopredajných liečiv nezaoberala. Navyiac táto spoločnosť pred 23. 09. 2019 ani po tomto dátume nezačala v nebytovom priestore poskytovať predaj výživových doplnkov a voľnopredajných liečiv.

14. Žalovaný naďalej odmieta zaplatenie zapojenia resp. zabezpečenia obnovenia dodávky elektrickej energie, nakoľko žalobcami uplatnený nárok nemá podľa neho žiaden zákonný podklad.

15. Vo vzťahu k ušlému zisku, ktorý si žalobcovia uplatňujú, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/2/2015. Má za to, že pokiaľ ide o ušlý zisk uplatnený žalobcami, nejedná sa tu o takú majetkovú ujmu, ktorej vznik by bol podložený už existujúcimi príp. reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých by bolo možné usudzovať, že nebyť škodovej udalosti, očakávaný zisk by skutočne vznikol. Na záver zdôraznil, že v konaní žalobcovia 1/ až 3/ nepreukázali existenciu zákonných predpokladov

vzniku zodpovednosti za škodu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalobcovia 1/ až 3/ k odvolaniu v písomnom vyjadrení uviedli, že odvolanie považujú za nedôvodné, a ide podľa nich o účelový krok žalovaného s cieľom natiahnuť dĺžku konania. Žalovaný v odvolaní len opakuje argumenty, s ktorými sa súd prvej inštancie už vysporiadal v rozhodnutí. Nestotožnili sa s tvrdením žalovaného o tom, že nepreukázali svoj nárok, naopak žalovaný relevantným spôsobom nepoprel ich tvrdenia a nevyvrátil nimi predložené dôkazy. Pokiaľ predložil v odvolaní žalovaný nájomnú zmluvu zo dňa 01. 12. 2011, k tomu uviedli, že žalovaný túto zmluvu predkladá až k odvolaniu, pričom nepochybne ju mal a mohol predložiť už v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Dokonca ani netvrdí a neuvádza dôvody, na základe ktorých túto zmluvu skôr súdu prvej inštancie nepredložil. Keďže podľa nich neexistuje žiaden relevantný dôvod pre aplikáciu ust. § 366 CSP o pripustení novôt v odvolacom konaní a žalovaný takéto dôvody ani netvrdil, majú za to, že okresný súd rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu.

17. Žalovaný k písomnému vyjadreniu žalobcov 1/ až 3/ v následnom vyjadrení uviedol, že otázka existencie predmetnej nájomnej zmluvy z 01.12.2011 nebola medzi stranami sporná a nebola predmetom skúmania súdov v rámci viacerých konaní resp. inštancií. Zotrvával na tom, že nebytový priestor užíval na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, a to na dobu určitú od 01. 12. 2011 do 30. 09. 2016, ktorá zmluva nebola zrušená. Nadväzujúc na to uviedol, že po skončení nájmu, t. j. po 30. 09. 2016 návrh na vypratanie nehnuteľností na súd v lehote 30 dní od skončenia nájmu, teda ani do 30. 10. 2017, ani do 30. 10. 2018 podaný nebol. Žalobcovia tiež nepreukázali, že im vznikol ušlý zisk.

18. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP len v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených odvolaním podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadom toho, že žaloba nie je dôvodná, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalovaného, odvolací súd dopĺňa, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov a nesporných tvrdení strán dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

21. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaný v tomto konaní od začiatku v celom rozsahu nároky uplatnené žalobcami neuznával a tvrdil, že užíval nebytový priestor na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, a to na dobu určitú od 01. 12. 2011 do 30. 09. 2016. Podľa neho táto zmluva nebola žiadnym spôsobom zo strany či už žalobcov alebo spoločnosti Q. ukončená a ani zmluva o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 08. 2014 neobsahuje ustanovenia, ktoré by túto zmluvu vrátane jej dodatkov rušilo. K odvolaniu pripojil zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, ktorú žalovaný predložil súdu až v odvolacom konaní napriek tomu, že na pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej a to dňa 15. 06. 2020, nenavrhol doplnenie dokazovania týmto listinným dôkazom, zmluvu nepredložil, preto súd dôvodne vyhlásil dokazovanie za skončené. Už okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia opakovane

zdôraznil, že tvrdenie žalovaného o tom, že medzi sporovými stranami bola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov dňa 01. 12. 2011 zostalo len v rovine tvrdenia právneho zástupcu žalovaného vzhľadom k tomu, že ani pri podanom odpore a ani neskôr až do vyhlásenia dokazovania za skončené súdu nepredložil listinný dôkaz, a to zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, na ktorú sa odvolával.

22. Nakoľko žalovaný predložil listinný dôkaz zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 01.12.2011 až po vyhlásení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (ako tzv. novoty v odvolacom konaní) bolo potrebné posúdiť najskôr otázku, či sú splnené podmienky ust. § 366 CSP na to, aby sa jeho dôvodnosťou mohol zaoberať odvolací súd.

23. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že možnosť uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a predloženie v súvislosti s touto obranou listinných dôkazov, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzená, pretože odvolacia argumentácia založená na novom dôkaze predloženom až v odvolacom konaní, je prípustná len v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok. Listinný dôkaz - zmluvu o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011 mohol žalovaný predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie kedykoľvek, ak touto zmluvou disponoval o to viac, ak jej existenciu tvrdil a svoju obranu zakladal práve na platnosti a účinnosti tejto zmluvy. Žalovaný v podanom odvolaní netvrdil žiadne nové skutkové tvrdenia, tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu, pričom neuvádza ani to, že by predmetný listinný dôkaz nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že prísna koncentrácia konania typická pre konanie podľa Civilného sporového poriadku kladie na procesné strany zvýšené nároky z hľadiska povinnosti. Táto záťaž je plne odôvodnená v sporoch, v ktorých majú obe strany rovné postavenie. Žalovaný tak mohol predložiť a označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené súdom prvej inštancie za skončené. Je tak zrejmé, že žalovaný neuplatnil prostriedky procesnej obrany - listinný dôkaz týkajúci sa splnenia podmienok ohľadne existencie zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011 včas, teda nejde o novoty v zmysle § 366 CSP. Odvolací súd na dôkaz predložený až v odvolacom konaní neprihliadal, s tým, že sám žalovaný uznal, že nebola predmetom posúdenia ani v inom konaní pred všeobecným súdom.

26. Inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorú vo všeobecnej rovine tvrdí žalovaný v odvolaní, dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, napr. vykonanie nezákonne zisteného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. K takejto vade v konaní nedošlo, nie je ani žalovaný v konkrétnych okolnostiach tvrdená, pričom súdne rozhodnutie netrpí ani skutkovými vadami, na základe ktorých by bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Nedošlo totiž zo strany okresného súdu k chybnému vyhodnoteniu návrhov na vykonanie dôkazov, či k nesprávne vyhodnoteniu vykonaných dôkazov alebo k tzv. „dotvoreniu“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

27. Následne odvolací súd nadväzuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa okresný súd výslovne zaoberal otázkou, či žalovaný v rozhodnom období užíval nebytové priestory bez právneho dôvodu, ak žalovaný trval na existencii nájomného vzťahu.

28. V konaní nebolo sporné, a uvedené vyplýva i zo spisového materiálu, že žalovaný vyvodzoval svoje právo nebytové priestory užívať na tom skutkovom závere, že uzavrel zmluvu o nájme

nebytových priestorov dňa 01. 12. 2011, ktorá bola uzavretá do 30. 09. 2016 a následne bola zo zákona predĺžovaná (§ 676 Občianskeho zákonníka). Žalovaný svoje tvrdenia na tomto skutkovom základe ako obranu voči dôkazom predloženými žalobcami nepreukázal. V konaní naopak uniesli dôkazné bremeno žalobcovia, ktorí predložili v konaní nájomnú zmluvu uzavretú dňa 01. 08. 2014, ktorú zmluvu uzavrel správca - spoločnosť Q., s ktorým žalobcovia dňa 01. 07. 2014 uzavreli zmluvu, na základe ktorej bol tento oprávnený uzatvárať v zmysle pokynov žalobcov ako spoluvlastníkov nehnuteľnosti aj nájomné zmluvy, evidovať nájomné a súvisiace plnenia, vymáhať nároky a pod.. Správca na základe pokynov žalobcov uzavrel zmluvu o nájme nebytových priestorov so žalovaným - obchodnom spoločnosťou W., W.. (pôvodne pod obchodným menom E., W.), na základe ktorej bol žalovaný oprávnený užívať nebytový priestor o celkovej výmere XXX m² nachádzajúcich sa na prízemí domu, a to za účelom jeho podnikateľskej činnosti. Doba trvania nájmu bola v zmysle obsahu tejto nájomnej zmluvy dohodnutá na dobu určitú 30. 09. 2015, avšak neskôr v súlade s dodatkami č. II. až V. bola predĺžená do 31. 03. 2019. Tieto skutočnosti žalobcovia preukázali právne relevantným spôsobom, a to uvedenými listinami. Je teda zrejmé, že strany sporu uzavreli novú zmluvu (nový záväzok) dňa 01. 08. 2014, z ktorého vyplýva vôľa totožných strán uzavrieť nájomnú zmluvu k totožnej nehnuteľnosti, takže na základe vôle oboch zmluvných strán vznikol nový právny vzťah, a ten bol ukončený uplynutím dohodnutej doby dňa 31. 03. 2019. Po tomto dátume sa žalovaný zdržiaval v nebytových priestoroch bez platnej nájomnej zmluvy.

29. Takýto skutkový a právny záver vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/61/2019-95 zo dňa 26. júna 2019, ktorým krajský súd uložil žalovanému povinnosť vypratať nebytové priestory a odovzdať ich správcovi. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia nepochybne vyplýva, že i keď išlo o uznesenie v súvislosti s nariadením neodkladného opatrenia, týmto rozhodnutím, jeho účelom, sa dosiahla trvalá úprava pomerov sporových strán, pretože vypratáním nebytového priestoru došlo k navráteniu do stavu pokojného užívania nehnuteľnosti jej vlastníckmi. V uvedenom konaní o nariadenie neodkladného opatrenia z tohto dôvodu krajský súd v zmysle § 366 ods. 1 CSP neuložil navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej. Uvedené rozhodnutie je preto nutné považovať ako rozhodnutie konečné, záväzné pre strany sporu, a to aj v spojení s jeho odôvodnením.

30. Žalovaný nevyvrátil základné tvrdenia žalobcov odôvodňujúce ich nárok, že žalovaný nemá žiaden právny titul, aby užíval nehnuteľnosť, ktorú spravovala spoločnosť Q. v prospech žalobcov, z čoho vyplynulo, že žalovaný bol povinný nehnuteľnosť vypratať. Ak by žalovaný preukázal právny dôvod užívania nehnuteľnosti, nedošlo by k rozhodnutiu, ktoré je rozhodnutím konečným s trvalou úpravou vzťahov medzi stranami sporu, o vypratání nebytových priestorov. Už v uvedenom konaní (43Cob/61/2019) bolo zdôraznené, že Q. zastupoval žalobcov, ktorí ako vlastníci mali nárok na to, aby mohli rozhodovať o ďalšom právnom osude svojho vlastníctva. Keďže žalovaný mal zmluvu o prenájme nehnuteľnosti uzavretú len na dobu určitú, od počiatku vedel, ku ktorému dňu tento nájom plynie a k tomuto dňu bol v zmysle práva povinný zabezpečiť odovzdanie nehnuteľnosti. Spoločnosť Q. ako správca nehnuteľnosti sa už v uvedenom konaní domáhal ochrany v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a zákonom garantovaného vlastníckeho práva proti subjektu, ktorý sa v nehnuteľnosti zdržiaval protiprávne.

31. Ak žalovaný opakovane v odvolaní namieta, že nebytové priestory užíval na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, ktorá síce bola uzavretá na dobu určitú do 30. 09. 2016, avšak následne bol nájom opakovane každý rok konkludentne predĺžený v zmysle ust. § 676 Občianskeho zákonníka, jeho odvolací dôvod neobstojí, a ako subjektu, ktorý bez právneho titulu užíval nebytové priestory, mu bola súdnym rozhodnutím, ktoré je právoplatné, uložená povinnosť nebytové priestory vypratať.

32. V konaní bola predložená zmluva o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 08. 2014 uzavretá s právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou E., W. s jednoznačným dojednaním, že ide o zmluvu na dobu určitú do 30. 09. 2015. Následne bola táto doba nájmu opakovane predĺžovaná, pričom v zmysle posledného dodatku č. V. k zmluve o nájme nebytových priestorov bola naposledy predĺžená do 31. 03. 2019. Je preto aj v rozpore s princípmi formálnej logiky, aby žalovaný uzatváral vyššie uvedené dodatky k zmluve o nájme nebytových priestorov uzavretej dňa 01. 08. 2014, a to dodatky č. II. až V. a súčasne tvrdil, že nájomný vzťah existoval v zmysle zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, od ktorej následnú platnosť resp. jej trvanie odvodzoval aplikáciou ust. § 676 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poprel platnosť zmluvy zo dňa 01. 08. 2014 len tým, že konateľka spoločnosti Q. X.. H.. F. B. sa stala štatutárnou zástupkyňou tejto spoločnosti ku dňu 08. 08. 2014 a z tohto dôvodu

nemohla platne uzavrieť ani zmluvu o nájme nebytových priestorov so žalovaným dňa 01. 08. 2014 a ani zmluvu o správe a údržbe a prevádzke nehnuteľností zo dňa 01. 07. 2014. Z obsahu spisu vedeného krajským súdom sp. zn. 43Cob/61/2019 a z výpisu z obchodného registra spoločnosti Q. vyplýva, že konateľka X.. H.. F. B. mala zapísaný vznik funkcie ku dňu 01. 07. 2014. Dátum 08. 08. 2014 je dátumom, kedy táto skutočnosť bola zapísaná do obchodného registra. Keďže zápis vzniku funkcie konateľa do obchodného registra má deklaratórny účinok dňom 08. 08. 2014, bola voči tretím osobám deklarovaná skutočnosť, že X.. H.. F. B. sa stala konateľkou. Vznik funkcie však v zmysle uvedeného zápisu nastal už ku dňu 01. 07. 2014, preto zmluva medzi vlastníkami nehnuteľností, teda žalobcami a spoločnosťou Q., v zmysle ktorej je táto spoločnosť ako správca oprávnený vykonávať správu, údržbu a prevádzku nehnuteľností zo dňa 01. 07. 2014 a rovnako aj zmluva, ktorú uzavrel žalovaný so spoločnosťou Q. dňa 01. 08. 2014, je platná a nemôže byť z dôvodu tvrdeného žalovaným považovaná za neplatnú. Tieto závery sú však žalovanému ako strane sporu v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 43Cob/62/2019 známe. Iné dôvody neplatnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov žalovaný netvrdil, a keďže následne bola medzi totožnými stranami sporu uzavretá nájomná zmluva k totožnej nehnuteľnosti dňa 01. 08. 2014, s totožným predmetom nájomného vzťahu, potom existencia zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011 je irelevantná ako aj prípadná aplikácia ust. § 676 Občianskeho zákonníka tvrdená žalovaným.. Aj v tomto prípade sa nájomná zmluva medzi tými istými účastníkmi ohľadne tej istej nehnuteľnosti dňa 01. 08. 2014 uzavrela v písomnej forme, pričom aj na platnosť tejto dohody, ktorou účastníci nahradili pôvodný záväzok novým záväzkom sa vzťahujú ust. § 34 a nasl. o právnych úkonoch s tým, že žalovaný platnosť zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 08. 2014 v zmysle tohto ustanovenia skutkovo a ani právne nenamietal. V tejto súvislosti nemožno hovoriť ani o kumulatívnej novácii, nakoľko zmluvou o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 08. 2014 nedošlo len k zmene jednotlivých práv a povinností už v existujúcom právnom vzťahu založenom zmluvou o nájme nebytových priestorov zo dňa 01. 12. 2011, nakoľko je potrebné rozlišovať záväzok ku konkrétnemu plneniu, t. j. jednotlivé povinnosti a celý záväzkový právny vzťah (viď aj Švestka/Jehlička/Škárová/Spáčil a kol., Občiansky zákonník, komentár, C. H. Beck, 10. vydanie, 2006, strana 917). Tieto okolnosti dopĺňa odvolací súd len na podporu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko dôkaz preložený žalovaným v odvolacom konaní neprihliadal.

33. Žalovaný taktiež nepreukázal tvrdenie, že nebytový priestor riadne užíval len do 16. 04. 2019 z dôvodu, že dňa 17. 04. 2019 došlo k odstaveniu dodávky vody do predmetného nebytového priestoru a v dôsledku ním tvrdeného protiprávneho konania žalobcov 1/ až 3/ tak došlo k ohrozeniu žalovaného v jeho podnikateľskej existencii a zachovania jestvujúcich pracovných miest, keď bez dodávky vody nebola možná prevádzka rýchleho občerstvenia. Namietal, že tým žalobcovia hrubo zasiahli do jeho nájomného práva a považoval ich konanie za konanie v rozpore so zákonom, najmä § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojich tvrdení žalovaný nepredložil žiaden dôkaz. Už v konaní vedenom pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/61/2019 jednoznačne vyplynulo, že Q. osvedčil, že žalovaný v čase, kedy sa žalovaný bez právneho dôvodu zdržiaval v nehnuteľnosti žalobcov 1/ až 3/, zapríčiňuje situáciu, kedy dochádzalo v dôsledku zaplavovania pivničných priestorov z kanalizácie užíwanej neoprávneným nájomcom k nebezpečenstvu poškodenia stavu nehnuteľnosti. Z tohto konania zároveň vyplynuli a boli preukázané spory medzi stranami sporu, nakoľko v čase, kedy žalovaný užíval nehnuteľnosť bez právneho dôvodu, bolo nevyhnutné vykonať opravu kanalizácie v nebytovom priestore, aby nedošlo k jej poškodeniu, pričom žalovaný pre prevádzku občerstvenia, vodu a tým aj používanie kanalizácie nevyhnutne potreboval, čo sám zdôraznil vo svojom vyjadrení. Naopak žalobca v konaní preukázal, že k odovzdaniu dotknutého priestoru žalobcom došlo až dňa 23. 09. 2019, o čom bol spísaný písomný záznam. Tvrdenia žalovaného o tom, že došlo k odstaveniu dodávky vody do predmetného nebytového priestoru dňa 17. 04. 2019, a preto došlo k ohrozeniu jeho podnikateľskej činnosti, však nemá žiaden priamy právny vplyv na to, že nárok žalobcov v tomto konaní je dôvodným. Ak žalovanému vznikla v súvislosti s užívaním prenajatých priestorov škoda zavinením protiprávnym konaním žalobcov 1/ až 3/, uvedené konanie nebolo predmetom posúdenia v tomto konaní a zo strany žalovaného nedošlo ani v tejto súvislosti k podaniu vzájomnej žaloby, príp. ani len k vyčísleniu tejto škody na jeho strane.

34. Ani námietka žalovaného, že nárok žalobcov na ušlý zisk nie je dôvodný, pretože nejde o nárok, ktorý by bol podložený už existujúcimi príp. reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých by bolo možné usudzovať, že nebyť škodovej udalosti, očakávaný zisk by skutočne vznikol, neobstojí. Žalobcovia v konaní preukázali, že správca uzavrel dňa 29. 03. 2019 vo vzťahu k nebytovým priestorom nájomnú zmluvu s novým nájomcom - spoločnosťou Q. Q., W. (ďalej v texte „nový nájomca“), ktorý v prípade, ak

by žalovaný nebytové priestory včas vypratal, užíval by nebytové priestory a hradil dohodnuté nájomné, na čo sa v uvedenej zmluve zaviazal. Platnosť tejto zmluvy nebola nikým spochybnená, ani žalovaný netvrdil jej neplatnosť, považoval ju však za účelovú. Otázky personálneho či majetkového prepojenia týchto spoločností (prenajímateľ a nový nájomca) sú pre posúdenie výšky ušlého zisku nepodstatnými, ak medzi účastníkmi uvedenej zmluvy vznikli reálne práva a povinnosti, vrátane povinnosti platiť nájomné, bez toho, aby bola akokoľvek spochybnená jej platnosť, či došlo k jej zrušeniu.

35. Ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností pri pravidelnom behu vecí dosiahol. Ušlý zisk teda znamená stratu očakávaného prínosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, príp. na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými. Určenie výšky ušlého zisku nie je ľubovoľné a musí byť vykonané tak, aby bola pravdepodobná výška približujúca sa podľa bežného uvažovania istote. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovia 1/ až 3/ uniesli dôkazné bremeno pri preukázaní tohto nároku. Bola predložená konkrétna zmluva o nájme nebytových priestorov uzavretá na obdobie, na základe ktorej by pri bežnom chode vecí boli plnené práva a povinnosti zmluvných strán vrátane hradenia nájomného vo vzťahu k nebytovým priestorom, ktoré v tomto rozhodnom období žalovaný bez právneho dôvodu užíval. Je teda zrejmé, že v priamej príčinnej súvislosti s tým, že žalovaný dobrovoľne nevypratal nebytový priestor (konanie bez právneho dôvodu, protiprávne konanie žalovaného) nebolo možné tento užívať iným (novým) nájomcom v súlade so zmluvou predloženou žalobcami 1/ až 3/ v tomto konaní, na základe ktorej by žalobcovia dosiahli príjem - nájomné v rozhodnom období (majetková ujma). Personálne či iné prepojenie medzi spoločnosťou prenajímateľa a nového nájomcu nespochybňuje to, že v prípade, ak by žalovaný dobrovoľne vypratal nebytový priestor, potom by k vzniku ujmy na strane žalobcov 1/ až 3/ nedošlo. Naopak žalovaný hypoteticky argumentuje, že nový nájomca by v rozhodnom období nebytové priestory neužíval.

36. Výšku ušlého zisku žalobcovia 1/ až 3/ odôvodnili a odvodili ho od výšky nájomného, ktoré by pri bežnom chode vecí bolo ich príjmom v prípade, ak by zmluva o nájme nebytových priestorov v rozhodnom období bola plnená, a k plneniu ktorej nedošlo práve z dôvodov správania sa žalovaného, ktorý nebytové priestory, ku ktorým sa zmluva o nájme nebytového priestoru s novým nájomcom vzťahovala, dobrovoľne nevypratal. Okresný súd preto správne dospel k záveru, že práve pre správanie sa žalovaného nebolo možné nebytové priestory odovzdať novému nájomcovi a nárokovat' si tak od neho dohodnuté nájomné, preto nemožno a priori vylúčiť, že pri riadnom bežnom chode vecí by k úhrade tohto nájomného nedošlo. Okresný súd tak správne posúdil otázku ušlého zisku z pohľadu obvyklého pravidelného chodu vecí. Takýto obvyklý pravidelný chod vecí žalobcovia 1/ až 3/ preukázali a naopak žalovaný svoje tvrdenia o účelovosti zmluvy s novým nájomcom nepreukázal.

37. Na záver žalovaný v odvolaní namietal i žalobcami uplatnený nárok vo výške 31,20 € ako poplatok uhradený žalobcami za účelom opätovného zapojenia odberného miesta. Nesúhlas odôvodnil len tým, že na takto uplatnený nárok nemajú žalobcovia žiaden zákonný podklad. Žalobcovia 1/ až 3/ však v konaní predložili doklad o úhrade faktúry W. za obnovenie dodávky elektrickej energie vo výške 31,20 €, pretože po ukončení nájmu žalovaný odoberal elektrickú energiu, no neplnil si svoje platobné povinnosti voči dodávateľovi elektrickej energie, a preto v auguste 2019 došlo k odpojeniu odberného miesta od dodávky elektrickej energie. Tieto skutočnosti žalovaný ničím nevyvrátil. Ak teda žalovaný elektrickú energiu v rozhodnom období odoberal, a neplatil za ňu, v dôsledku čoho došlo k odpojeniu, prijal tak bez právneho dôvodu plnenie - elektrickú energiu, a s tým spojené náklady na obnovenie pripojenia na dodávku elektrickej energie. Ujma na strane žalobcov tak bola spôsobená v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného - odberom elektrickej energie v rozhodnom období bez protihodnoty za jej odber, s tým, že nebytové priestory užíval bez právneho dôvodu.

38. Ak žalovaný v odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/2/2015 odvolací súd len konštatuje, že okresný ako i odvolací súd rozhodol v súlade s týmto

rozhodnutím a nemožno mať za to, že by okresný súd ohľadne nároku žalobcov na ušlý zisk ako aj jeho výšku vychádzal len ako z nejakej hypotetickej či fiktívnej majetkovej výhody bez reálneho základu. Je zrejmé, že pokiaľ žalobcovia 1/ až 3/ nebytové priestory, ktoré žalovaný dobrovoľne nevypratá a k jeho vyprataniu došlo až na základe súdneho rozhodnutia, prenajímali minimálne od roku 2011, potom pri bežnom chode vecí by nebytové priestory prenajali aj v rozhodnom období, čo preukázali zmluvou s novým nájomcom. Ušlý zisk, teda nájomné, ktoré by žalobcovia 1/ až 3/ očakávali v prípade, ak by k realizácii zmluvy o nájme nebytových priestorov došlo, možno považovať za takú majetkovú ujmu, ktorej vznik je podložený reálnymi okolnosťami a to tými, že žalovaný, ktorý užíval nebytový priestor bez právneho dôvodu, tento nevypratá a zamedzil tak svojim správaním, aby došlo k očakávanému zisku na strane žalobcov. Je teda daná taká skladba okolností, ktoré svedčia o tom, že k vzniku zisku by nepochybne došlo a plánovaná finančná transakcia ako príjem nájomného titulom zmluvy o nájme nebytových priestorov, by boli naplnená. Išlo teda o konkrétnu reálnu a preukázateľnú príležitosť zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že aj pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u žalobcov bola s ohľadom na existujúce okolnosti vysoko pravdepodobná a až blízka k istote. Okresný ani odvolací súd nemá za to, že by bol žalobcami uplatnený ušlý zisk iba „fikciou“.

39. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny, a to vrátane výroku o náhrade trov konania, ktoré nebolo konkrétnymi dôvodmi odvolaním žalobcu napadnuté, avšak ide o výrok závislý.

40. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu nevznikol nárok na ich náhradu. Úspešnými boli v odvolacom konaní v celom rozsahu žalobcovia 1/a ž 3/, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu 100 %. O výške týchto trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).